

„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten Anyaszentegyházának legeltetésére melyet tulajdon vérével szerzett.” (ApCsel 20,28)

ŐRÁLLÓK

*A Királyhágómelléki Református Egyházkerület
Presbiteri Szövetség lapja - 2015. I. évf. 3. szám*

„*Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.*”
Róm. 7,25/a.

Reformáció – hajszálgökerek, múltból sarjadó jövő.

Engedtessek meg nekem, hogy a helyesírási követelményektől eltérően így, nagybetűvel írjam: Reformáció. Megindokolnám, hogy miért. Két év múlva ünnepeljük azt a történelmi pillanatot, amely a Reformáció fél évezredes fennállását jelöli. Ötszáz év alatt, ez a latin *reformare* szóból eredő fogalom foglalta magában mindazt, amire ma visszatekintve Isten iránti hálával kell nekünk ünnepelnünk. Egy kicsit jobban ízlelgetve e kölcsönvett szót, egyébként több más kifejezéssel együtt, teljesen magyaroknak tűnik. Sajátunkká vált. Érthetővé, elő és utótagok nélkül, eltérően más nyelvektől. Ezért írom nagybetűvel.

A Reformáció születését mégsem tudom egy bizonyos naphoz kötni. Úgy gondolom, hogy ugyanúgy, amint a XVI. századi Európa szellemi-társadalmi-politikai alakulása is egy folyamat része, következménye, amely visszanyúl a XIV., XV. századi Európa kultúrájának megújításáig, úgy a Reformáció kezdete is időben távolabb keresendő, mint 1517. október 31. A tápláló hajszálgökerek abba az európai kultúrtörténeti átalakulásba kapaszkodnak, amely a XVI. század elejére egy megújult világszemléletet hozott létre az „öreg kontinensen”. Ennek alapján kijelenthetjük, hogy a Reformáció európai ihletettséggű. Az európaiság, vagyis a szabadon vizsgálódó, értelemre támaszkodó műveltség, szükséges kelléke a Reformáció megértésének és elfogadásának.

Református lelkipásztorként, presbiterként a Reformáció – így, nagybetűvel – jelentőségét és értelmét mégis kevésbé eredeztetem a fent említett tényezők közül.

Az öt évszázad ugyanis rámutatott arra is, hogy a szabad szellemiség, az értelem, az európaiság nem minden esetben jelent maradandó értéket. Ellenkezőleg. Ha tanúként idézzük be Európa fél évezredes történelmét, beleértve posztmodern jelenünket is, szembeötlik a tény, hogy a Reformáció arculatát mindezek megannyiszor beárnyékolta, valahányszor a maguk csillogását helyezték fölébe. A Reformáció ugyanis több mint egy győztes társadalom-politikai kultúrforradalom.

A Reformáció a központba állított és felmagasztalt ember helyett Istent helyezte a legfőbb helyre, az isten-ember Jézus Krisztust, valamint a megújuló szellemiség, a reneszánsz emberközpontúság helyére a Szentlélek örökkévalóságát: az ógörög művészet új-jászületése és istenítése helyett a Szentírás örök igazságát, és múlhatatlan időszerezését hirdette mindenkinek a saját anyanyelvén.

A Reformáció igazi értéke és jelentősége abban áll, hogy a földi, világi, mulandó perspektíva helyett a bűneitől szabadulni vágyó, Istent kereső embernek a mennyei dimenzió addigra elfeledett közelségét adta vissza. Valójában úgy értekezett bűnbocsánatról, megigazolásról, megszentelődésről, örök életről, mint amelyeknek mennyei öröksége Jézus Krisztusban minden ember számára elérhető. A kegyelemből, hit által való megigazolás, egyedül Jézus Krisztus által van, és ez egyedül a Szentírásból érthető meg. Ez a Reformáció alaptétele. Ha bárki ettől igazabbra tanít az Ige alapján, akkor hajlandó vagyok kisbetűvel írni, de addig így írom: Reformáció.

Egyedül Istené a dicsőség!

Püsök Sándor Csaba, lelkipásztor,
Zilah-Belváros

Nyári presbiteri konferencia Kolozsváron

A Királyhágómelléki és az Erdélyi Református Egyházkerületek presbiteri szövetségei idén ismét közösen szervezték meg a presbiterek éves konferenciáját.

A 2014-es konferenciához hasonlóan, amelyet Kolozsváron a Bethlen Kata Diakóniai Központban tartottak, idén is augusztus utolsó hétvégéjén (28–30.) került sor az eseményre közel száz presbiter részvételével Erdély és Partium számos vidékéről.

A tavalyi esztendő konferenciájának fő témája *a presbiteri tisztség* volt; idén, ennek folytatásaként, a konferencia központi témájának megfelelően presbitereink *A testület (presbitérium) szerepe az egyházi életben* címmel értekeztek a diakóniai központ Csiha Emese-termében.

A regisztrációt, az elszállásolást és ebédet követően délután két órakor tartotta meg nyitó áhítatát Ft. Csűrű István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke, aki igemagyarázatát a 2Mózes 4:38-ra alapozta.

Az áhítatot követően László Kálmán és Pályi József a Királyhágómelléki illetve az Erdélyi Református Egyházkerületek presbiteri szövetségeinek elnökei köszöntötték a konferencia résztvevőit és a meghívott vendégeket. Jelen voltak az anyaországból a MRE PSZ részéről dr.h.c. Szabó Dániel külügyi tanácsadó és dr. Szilágyi Sándor ügyvezető elnök. A Debreceni Egyházmegyei Területi Szervezetet dr. Imre Sándor és Tóth Béla képviselték.

Az első előadásból, amelyet dr. Bibza Gábor esperes tartott *A presbitériumok megalakulásának története* címmel, megtudtuk, hogy a presbitériumoknak újszövetségi gyökerei vannak, kialakulásuk időpontja a XVI.

századra tehető. Az is kiderült, hogy ebben az időben itt a Kárpát-medencében még nem alakultak meg a presbitériumok, mivel földesúri előjogok voltak érvényben, és az egyházi ügyekben is a helyi bírók döntöttek. Erdélyben csak 1702-ben lesz kötelező a presbitériumok megalakítása, de az ellenreformáció hatására megtorpan a folyamat.

Az egyházi törvényeket 1790–1791-ben vonják a Nemzeti Zsinat alá, de közel száz évet kell várni, míg az 1881–1882-es Debreceni Alkotmányozó Zsinat megfogalmazza és elfogadja az Egyházalkotmányt – tudtuk meg az előadótól.

A péntek délutáni második előadás is nagyon érdekesnek ígérkezett, hiszen *Presbiter – zsinati elv*, címmel dr. Kozma Zsolt nyugalmazott teológiai tanár értekezett a téma kapcsán. A református egyházban az a közösség számít zsinatnak, melynek tagjai presbiterek, tehát ez az intézmény presbiter zsinati elv szerint kell működjön.

Az előadó idézett a Kánonból, majd beszélt a különböző kráciákról a presbiterválasztás kapcsán, felhívta a résztvevők figyelmét az olyan veszélyekre, amelyek például abból származnak, ha egy személy diktatórikusan átveszi a hatalmat, és uralkodik a többiekén. Az szintén veszélynek számít, ha olyan presbitereket választunk, akik valamilyen külső érdeket képviselnek! Hallhattuk, hogy a paritás elv alapján minden testületben egyenlő számban kell jelen lenniük a lelkészi és presbiteri tagoknak, kivételt képeznek a presbitériumok, hiszen itt a presbiterek vannak többségben.

A presbiterképzésnek, az a célja, hogy műveljük a presbiterek önbizalmát. Személyi elvről akkor beszélünk, amikor a presbiter saját érdekeit képviseli és nem a csoportot, amely megválasztotta – magyarázta az előadó.

A jelenlévő presbiterok, lelkészek négy munkacsoportban folytatták megbeszélésüket az előadásokon elhangzott témakörökben. A munkacsoportos megbeszélés ismerkedéssel kezdődött, a presbiterok nehezen nyíltak meg, de erőt és isteni sugallatot kapva hosszasan elbeszélgettek az előadások témája mentén, majd külön-külön kiértékeltek és megosztották a csoportokban elhangzottakat.

Az előadást követően a munkacsoportok megbeszélést folytattak az előadás kapcsán, amelyet a plenáris kiértékelésen mutattak be.

Köszöntések következtek a testvéri Presbiteri Szövetségek képviselőinek felszólalásában. Az MPSZ részéről dr. Szilágyi Sándor ügyvezető elnök beszélt azokról az aktuális hírekről, amelyek jelenleg foglalkoztatják a szövetséget.

Megtudtuk mely az a négy kérdéskör, amely kiemelkedő fontosságú: a menekültek ügye, az ukrainai helyzet, az iszlám terrortámadások valamint a hit- és erkölcsstan oktatása.

A konferencia ideje alatt a Kálvin kiadó munkatársai a Diakóniai Központ folyosóján könyvkiállítást tartottak, amelynek kiállítási darabjait meg is lehetett vásárolni.

Az esti áhítat igemagyarázatát Fazakas Zsolt lelkipásztor 2Mózes 18:13–15 verseire alapozta.

A második nap presbiteri konferenciája D. Szabó Dániel MPSZ külügyi tanácsadó áhítatával vette kezdetét Ézsaiás 4:1–2 alapján.

A Kálvin Könyvkiadó jelen volt a konferencia két napján, standot alakítva ki a folyosó egyik részén, ahol számos kiadvány várta a presbitereket. Fodor Csaba a könyvkiadó terjesztési osztályának vezetője részletesen mutatta be a jelenlévőknek az intézményt és a kiadványokat.

Dr. Juhász Tamás nyugalmazott teológiai tanár előadásának címe **Krisztusi testvériség. Egyházunk döntéshozó testületei** volt. A jelenlévőket elgondolkoltatta a professzor úr innovatív, forradalmi alapigazságot kijelentő álláspontja, miszerint, a külső, látható valóság eltér az ideális, Jézus által elvárttól. Azt szeretnénk elérni, hogy ne legyen lépcsőzetes, hierarchikus felépítésű az egyházszerkezet: „a fel-le kellene, hogy megszűnjön”. Az egyházban a választás nem demokratikus alapon kellene történjen, hanem Krisztus királyi akaratának elvét követve. A személyi döntéseknek nincs helye a református egyházban, de az is nagy igazság, hogy valakinek hiába van talentuma, ha nincs kegyessége.

Az ebédet követően került sor **A testületről, presbitériumról mint csapatról** előadásra, amelyet Dr. Kiss Jenő teológiai tanár és Kállay Csaba lelkipásztor mutattak be.

A tanár úr, aki lelkész is, nagyon fontosnak tartja, hogy a lelkipásztor személyesen köszöntse a gyülekezeti tagokat, a presbiteri gyűlések előtt is kezét fogva, egymás szemébe nézve üdvözlje a presbitereket.

A presbiteri gyűlések egyik fontos célja a bizalom, a csoportidentitás kialakítása, ezt segítheti elő például a körben való elhelyezkedés.

Kállay Csaba lelkipásztor sportolói szemmel közelítette meg a csapat fogalmát és a következő kérdést tette fel: „*hogyan lehet a presbitériumból jó csapat?*”

Előadásában kihangsúlyozta, az elsődleges szempont az, hogy itt nem egymás ellen játszanak, hanem együtt a gyülekezetért, a közösségért. A csoporton belül nagyon fontos, hogy az, aki nem felel meg az alapfeltételeknek, nem lehet jó presbiter, jó csapattag, miközben mindezek mellett még különleges adottságokkal is rendelkeznie kell.

A kiscsoportos tevékenységek során a presbiterek és a lelkipásztorok megbeszélték az előadásokon elhangzottakat, a kiértékeléseket az esti plénumon hallhattunk. A 37 fős nyári kánikula sem vette kedvét a lelkes

csapatnak, akik délután öt órától Kolozsvár központjának nevezetességeivel ismerkedtek a kolozsvári presbiterek kalauzolásával.

A városnézést követően esti áhítat következett, dr. Kiss Jenő teológiai tanár, lelkipásztor a Zsolt.133 – ra alapozta igemagyarázatát, amely tulajdonképpen egy rövid zsoltár, de annál hatalmasabb az üzenete: **egység és közösség** és az az áldás, amit ezek eredményeznek. „...*milyen jó, hogy jól érezzük magunkat a családban, a presbitériumban, mily szép és gyönyörűséges, hogy együtt vannak a presbiterek, de ennél is fontosabb, milyenek látnak bennünket!*” – hangsúlyozta a lelkipásztor.

Hálaadó istentisztelet és a konferencia záróünnepsége a Farkas utcai református templomban

A konferencia vasárnapja a Farkas utcai református templomban folytatódott és zárult. A kívül-belül megújult, torony nélküli gótikus templom padjai megteltek hívő református emberekkel, akik eljöttek hálát adni az Úrnak Új kenyér ünnepén.

Az ünnepi istentiszteleten Gáll Sándor püspöki kancellár hirdette Isten ígését a 71. zsoltár alapján „*1. Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha. 2. A te igazságod szerint ments meg és szabadíts meg engem; hajtsd hozzám füledet és tarts meg engem. 3. Légy sziklaváram, a hova menekülhessek szüntelen; rendelkezél megtartásom felől, mert köszálom és erősségem vagy te. 4. Én Istenem, szabadíts meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! 5. Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, én bizodalمام gyermekégetől fogva!*” – hangzott a zsoltár.

„Kettős ünnep a mai, a Belsőváros Farkas utcai gyülekezete számára, a megterített asztal arra utal, hogy hálát adunk az Istennek. Az új kenyérért való hálaadásra a Romániai Református Egyház két kerületének presbiterei jöttek el hozzánk, közénk, hogy hálát adjanak az Úrnak a kétnapos közös konferencia munkájáért.

A konferencia résztvevői felé fordulva, igen van mit meghálálni az Istennek, hiszen utat megtéve jöttek el ebbe a közösségbe, elhozva azon közösségek érdekeit szolgáló képviseletet, amelyet képviselnek. ... A közösségi hálaadás akkor hiteles, ha magukévá tudják tenni az Istennel való közösséget, az Isten közösséget, hiszen Jézus Krisztust adta számunkra az Isten, hogy mindennap megismerjük közösségét.” – hangzott az igemagyarázat.

Az Úrvacsora sákramentumának kiszolgáltatását meg-

Tóth Zsigmond Béla a KREK PSZ sajtóreferense

Sárospataki Presbiteri Népfőiskola

Szeretném összefoglalni élményeimet az itt elvégzett presbiteri képzésről. Az odavezető hosszú úton volt időm átgondolni, hogy mi újat tanulhatok, mivel már több presbiteri képzésen volt alkalmam részt venni. Örömemre szolgált, hogy magas szintű előadásokon vettem részt, amelyekért jól képzett teológiai tanárok voltak felelősek.

Mikor megérkeztem, egy gyönyörű épület tárult a szemem elé: a *Sárospataki Református Teológiai Akadémia*.

Különös, de egyben biztató vágyat éreztem, hogy belépjek az épületbe. A recepciónál „Áldás, békesség!” köszöntéssel fogadtak. Az ismerkedés előtt volt időm szétnézni. A falakon nagyméretű tablók az 1931–1950-es években végzett diákokról. Gondolatban visszautazva az időben olvastam a bibliai idézeteket: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz”.

Az első emeleten levő Szikszai teremben gyülekeztünk, 2014. október 17-e volt a pontos dátum. Az énekléssel és imádsággal meg is kezdődött az első óra. Fő tantárgyaink: a hitismeret, az egyháztörténet és az egyházismeret. Ezeket részletesen kidolgozva ismertették, megtudtuk, melyik mit foglal magában pontosan.

A tanfolyam október 17-től április 18-ig tartott, havonta 2-2 nap, a vizsga pedig május 8-án és 9-én volt. Az utóbbit nagy érdeklődéssel vártam. Ettől már csak az

izgalmam volt nagyobb. A vizsgatárgyakat az utolsó órán lehetett kiválasztani. Az én választott tantárgyam az egyházismeret volt, azon belül: *az imádság mint szolgálat*.

A diplomaosztásra május 15-én került sor istentisztelet és úrvacsoravétel keretén belül. A diplomát „jól megfelelt minősítéssel elvégezte” eredménnyel vehettük át. Csodálatos érzés rádöbenni arra, hogy öszülő fejjel is lehet tanulni a presbiteri tisztség szépségeiről és fontosságáról.

Kedves Presbiter Testvéreim! Bátorítalak benneteket, hogy ti se hagyjátok ki ezt a felemelő érzést, hogy megismerjétek a Sárospataki Református Népfőiskola tanítását.

Tapasztaljátok meg ti is azt az élményt, ahogy a Szentlélek Isten munkálkodik bennünk: a Biblia ismeretében tanít a tisztség szépségeire, szükségeire, „hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedeteire felkészített” (2Tim 3,17).

Isten áldását kérem kedves testvéreimre az Úr Jézus Krisztusban.

„Te azért a munkának terhét hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze.” (2 Tim 2,3).

Békesség Istentől! *Mészáros János a Székelyhídi Református Egyházközség főgondnoka*

Megjelent: <http://srta.hu/sarospataki-reformatus-presbiteri-nepfoiskola>

Béke a viharban – I. Lelkész-presbiteri családi nap Péterfalván (Kárpátalja) (részlet)

A Máramaros-Ugocsai Egyházmegye vezetősége és a Máramaros-Ugocsa Egyházmegyei Presbiteri Szövetség (MUE PSZ) közösen szervezte meg június 6-án Péterfalván az első lelkész-presbiteri családi csendesnapot. Ennek célja a szolgálók feltöltődése és a megye gyülekezeteinek presbiteri és presbitercsaládjai közötti személyes kapcsolatok erősítése volt.

Dél előtt tíz órakor egy nyitóáhitatot hallottunk, melyet Hunyadi Attila, a Máramaros-Ugocsai Egyházmegye esperese tartott. Amíg a nagyobbak, idősebbek ezen az áhitaton figyeltek a napi újszövetségi ige alapján Isten útmutatására, addig a kisebbeket az önkéntesek elkísérték gyermek-istentiszteletre. Itt Molnár Zsolt verbóci lelkipásztor áhitata után kezdődött a gyerekfoglalkozás: kézműveskedés és arcfestés.

Danku Eszter és Kutasi Kamilla szavalata után a nagypaládi Hozsánna énekegyüttes dicsőítette Istent, akiket a nap folyamán több ízben is örömmel hallgattunk, majd a Péterfalvi Református Egyházközség Kamarakórusa adott elő református énekeskönyvi énekfeldolgozásokat.

Kocsis József bemutatta az előadókat, Taracközi Gerzont és Taracköziné Nemes Mónikát, a munkácsi

lelkészpár *Maradni és szolgálni Krisztusért* címmel tartott előadást. Úgy gondolom, az aktuális téma, amit a MUE PSZ határozott meg, mindenkinek szívéhez szólt, kiváltképpen, hogy a napokban Ábrahám történetét olvassuk, akinek azt mondta az Úr, hogy hagyja el városát, rokonait, földjét. Taracközi Gerzon személyes kérdéssel kezdte előadását: „Tényleg, Uram? Nekem is azt mondd, hogy menjek el?” A témához alkalmazkodva természetesen mindketten levonták a következtetést: lehet a motivációt és megélhetést követve kimenni külföldre, ahol talán egész életedben idegen leszel, és lehet maradni Krisztusért. Végző soron nem az a lényeg, hogy mész vagy maradsz, hanem az, hogy milyen hatással van ez a krízis az istenkapcsolatodra – Krisztussal mész vagy Krisztussal maradsz. Mert mindkettő lehetséges út, neked kell megharcolnod, megimádkoznod, melyiken indulsz el.

Én hiszem, hogy amit Isten szavára és parancsára kezdünk el az egyházban, annak lesz jövője és folytatása is.

Laskoti Zoltán, szülőgyulai beosztott lelkész
<http://www.karpatalja.ma>

Jó helyen vagyunk-e?

Immár negyedik alkalommal szervezte meg itthon, Erdélyben a Presbiteri Szövetség a *Presbiteri Továbbképző Tábor*t. Ez alkalommal Háromszéken, Szentkatolnán került erre sor augusztus 3–9. között.

A Rebeka Missziós Központ, amely helyet adott ennek a rendezvénynek, egy régi kúria épületében van, amelyet egy kézdivásárhelyi református asszonytestvérünk álmodott és vásárolt meg, újított és ajánlott fel missziós célokra.

Óriási előrelépésnek számít az, hogy az előző alkalmakhoz viszonyítva több mint 100%-kal nőtt a résztvevők száma. Az eddigi 17–18 személyhez képest, idén 45 résztvevője volt a tábornak. Istennek legyen hála!

A tábor egyházkerületünk főjegyzőjének, főtiszteletű Kántor Csabának az igehirdetésével vette kezdetét. A hét „forgatókönyve”, néhány lényeges kivétellel, a szokásos volt. Minden napot áhitattal kezdtünk, ezen alkalmakkor a következő lelkipásztorok szolgáltak: Beder Imre (Kézdivásárhely), Marosi Károly (Dálnok), Papp Zsolt (Kézdivásfalva), Sánta Imre (Bikkfalva), Beke Boróka (Karatna). Utána előadások következtek, a délutánok pedig kirándulásokkal teltek. Az előző évekhez képest, újítást jelent az, hogy a tábor úrvacsorás istentisztelettel végződött. Erre Kézdivásárhelyen került sor, ahol az elfoglaltsága miatt távolmaradó Kézdi-Orbai Egyházmegye esperesét Márton Barna kovásznai gyakornok lelkipásztor helyettesítette Isten igéjének hirdetésében.

A mindennapi előadást Raff Róbert bereczki lelkipásztor tartotta. A tábor vezérfonalának számító ige az Apcsel 20,28 első fele volt, amely azt mondja: „Viseljétek gondot magatokra, és az egész nyájra...” Tehát fontos megjegyeznünk, hogy gyülekezetünk minden tagjáért, minden csoportjáért felelősek vagyunk! Felelősek vagyunk a templomba járókért és a távolmaradókért, az egyházfenntartói járulékot fizetőkért és nem fizetőkért, és még sorolhatnánk tovább! Tehát, mindenkiért!

A „Céltudatos egyház, céltudatos gyülekezet” volt táborunk fő témája. Az elhangzottak alapján, megvizsgálhattuk, hogy a megfelelő szolgálati területen állunk-e. Arra hívott el az Úr Isten, annak megfelelő talentumokkal áldott meg? Ha jó helyen vagyunk, fokozott lendülettel tegyük a dolgunkat, ha meg nem, keressük meg az Úr által elrendelt feladatunkat.

Az is változatossá tette ezt a hetet, hogy az előadások után, kiscsoportos beszélgetések voltak, amelyek elősegítették az ismerkedést egymás között. Ezek a beszélgetések arra is jók voltak, hogy az előadásban elhangzottakat „gyakorlatba” ültessük. Nagyon gyakorlatias feladatokat kellett megoldanunk a kiscsoportban.

A délutánok folyamán megcsodálhattuk a teremtett Világ gyönyörűségeit, valamint az Isten dicsőségére épített ősrégi templomokat, és példamutató elődeinkkel kapcsolatos helyeket, helységeket látogattunk meg.

Istennek hála, egy újabb áldásos alkalomnak lehettünk a részesei! Jövőre, reménység szerint, Parajdon találkozunk.

Ferenci István, az Erdélyi PSZ alelnöke

Szeptember 5-én került sor Sólyomkőváron a presbiterok hagyományos őszi találkozójára.

A megnyitó áhitaton **Forró László**, az egyházkerületi

főjegyző hirdette Isten Igéjét Ezékiel 44,15 verse alapján: „...akik szentélyemben végezték tennivalójukat, amikor Izrael fiai tévelyegtek, ők elem járulhatnak, hogy szolgáljanak engem...”. Isten szolgálói vagyunk mind. De mindig kérdés az, hogy kik szolgálhatják Istent? Kik járulhatnak színe elé? Az ószövetségi korokban a lévíták kapták azt a nemes megbízatást, hogy Isten és a templom szolgálói legyenek. Ma sokan mondhatjuk magunkról, hogy Isten szolgálói vagyunk. De ki is a szolga? Aki urának érdekét szem előtt tartva, mindenben az ő akarata szerint cselekszik. A földi szolgák ezt a szolgálatot sokszor kényszerből végzik, de Isten szolgálói csakis szabad akaratból tölthetik be hivatásukat. Szolga vagyok, de nem szabad akaratból e világra nézve, és eközben szolga vagyok szabad akaratból Istenre nézve.

Az áhitat után a **Kémeri Ifjúsági Csoport** szolgált közöttünk énekekkel és szavalatokkal.

Tóth András, egyházmegyei PSZ elnök házigazdaként köszöntötte a vendégeket és a megjelent presbitereket. A számbavétel során kiderült, hogy 150 résztvevő jelent meg e találkozón.

Dr.Szilágyi Sándor, a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség elnöke *Van-e jövőjük a Presbitériumoknak?* címmel tartott előadást. A Biblia arról beszél, hogy már az ószövetségben Isten azt parancsolta Mózesnek, hogy gyűjtse össze a nép vénjeit, akiknek bölcs tanácsait követve vezesse a népet (2Móz. 3,16–18; 2Móz. 18,21–22). Az újszövetség korában pedig az apostolok is igyekeztek a szolgálatokat megosztani: volt, aki az igehirdetéssel foglalkozott, mások az úrvacsora elkészítésével, mások a diakóniával, megint mások a vigasztalással.

A reformáció korában Kálvin János nagy hangsúlyt fektetett a Presbitérium szolgálatára, akik nemcsak az

egyházközség kormányzását végezték, hanem Genf városának vezetésébe is beleszólással bírtak.

A Presbitériumnak mindig volt, van és lesz jövője. Csak a megfelelő személyeket kell megtalálni és kiválasztani. Sokszor szűkében vagyunk a megfelelő embereknek. Egyre gyakrabban találkozunk a passzív magatartással: nem vállalják a presbiteri tisztséget, mert nem akarnak felelősséget vállalni semmiért, nem akarnak „kalapolni” és „kéregetni”, nem akarják szabadidejüket az egyház dolgaira „pazarolni”. Mi tehetünk? Beszélünk kell a presbiteri tisztség fontosságáról. Bízassuk híveinket, hogy nőket is válasszanak presbitereknek, hisz az ő körükben nagyobb az elhivatottság és szolgálatkészség érzése. A református egyház egyik fő célja: hitre juttatni a presbitereket, ismereteiket konferenciák és képzések által bővíteni, valamint megalapozni a munkamegosztást a lelkipásztor és a presbitérium tagjai között.

Az előadás után a résztvevők meghallgatták hangfelvételtől **Szabó Dánielnek**, a Magyarországi Presbiteri Szövetség volt elnökének rövid bizonyágtételét a Magyar Református Egyház értékéről és jövőjéről a Kárpát-medencében.

A Presbiteri Konferencia zárszavát jómagam foglaltam össze. A Bibliaolvasó Kalauz asznapi Igéjét

olvastam fel, amely Jézus jeruzsálemi bevonulását tárta elénk. A közismert jelenetnek egyik sokatmondó epizódja az, amikor Jézus elküldi két tanítványát a közeli faluba, hogy hozzanak egy el szamárcsikót. Munkamegosztás. Ezt példázza Jézus cselekedete is. Nem ő megy el a szamárcsikóért – bár megtehetette volna –, hanem tanítványokat küld a szolgálatba, hogy ők is megtapasztalják a csodákat. Ebben az esetben a szamárcsikó gazdája engedelmeskedik a tanítványoknak, akik Jézus kérését tolmácsolva, elhozhatták a szamarat. Ha Jézust képviselem a világban, ha mindent az ő akarata szerint mondok és aszerint élek, megnyílnak előttem a kapuk, és csodák történnek körülöttem. Erre kell gondoljanak a presbiterok is, amikor az egyház szolgálatába állnak. Krisztus követségében járunk, és mindent Őerte és Őreá nézve cselekszünk.

A találkozó szeretetvendégséggel zárult, ahol testvéri közösségben, tartalmas beszélgetések mellett fogyaszthattuk el a finom ebédet.

Ezúton is köszönjük a szervezőknek és a segédkezőknek a fáradtságos szolgálatot. Istené legyen a dicsőség!

Szónyi Levente, esperes

A máramarosszigeti református templom adott otthont a 2015. szeptember 26-án megtartott egyházmegyei presbiteri konferenciának. A nagybányai református egyházmegye gyülekezeteiből, ill. a szomszédos szatmári és zilahi egyházmegyék képviselőiben érkeztek a meghívottak, akik az esős idő ellenére is a találkozás vágyától fűtve, jó kedvvel jöttek. Külön öröm volt találkozni kárpátaljai református testvéreinkkel, akik szintén megtiszteltek jelenlétükkel.

A találkozó istentisztelettel kezdődött, melyen nt. Gellén Sándor Károly, a nagybányai református egyházmegye esperese hirdette az igét. Az 1Kir 19, 1–14 alapján tartott prédikációban a felelős prófétaság gondolatát emelte ki és helyezte a lelkipásztorok, gondnokok, presbiterok, és a mindenkor keresztyén ember szívébe. Követnünk kell hívő elődeink szolgáló példáját, hogy továbbvigyük Isten igéjét.

Az istentisztelet után Lovász István, máramarosszigeti református lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket. Nt. Gellén Sándor Károly esperes köszöntő beszéde után Gyurkó Miklós, a Kárpátaljai Református Presbiteri Szövetség elnöke Isten iránti háláját fejezte ki, hogy találkozhattunk. László Kálmán, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnöke visszatekintésében méltatta azt az elmúlt 13 esztendő során kifejtett munkát, melyet a szövetség felvállalt. Márton Jenő, a nagybányai református egyházmegye presbiteri szövetségének elnöke is köszöntötte a megjelenteket, megköszönte az esperes úr segítőkészségét és a szervezők, vendéglátók szolgálatát.

Rövid szünet után két előadás által is gazdagodhattunk: Gellén Sándor Károly esperes a nagybányai református egyházmegyében szolgáló XX.

századi esperesek életét és munkásságát ismertette, érdekes történetekkel, képekkel elevenítette meg a régmúlt időket. Dr. Bodó Sára, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanára *Reformátusként gyászolni* címmel tartott előadásában a gyász lélektanával ismertette meg a hallgatóságot. Hangsúlyozta, hogy mindenki másként éli meg és hordozza a gyász terhét, és hogy igenis szabad hívő emberként is gyászolnunk, de ne úgy bánkódjunk, mint azok „akiknek nincsen reménységük” (1Thessz 4, 13), hiszen nekünk feltámadott élő Jézus Krisztusunk van.

Az előadások után a templom szomszédságában levő egykori vármegyeházban ültünk le az asztalhoz, majd a viszontlátás reménységében búcsúztunk egymástól. Istennek legyen hála ezért az áldásos alkalomért.

Lovász István református lelkipásztor

A REFORMÁTUS PRESBITER ESKÜJE

Én N.N. esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten, hogy presbiteri tisztemben, melyre Isten akaratából e gyülekezet elválasztott, a mi Urunk Jézus Krisztusnak hűséges szolgálja leszek.

A fennálló egyházi törvényeknek és törvényes rendeleteknek minden teendőmben kész szívvel engedelmeskedem.

A lelkipásztort és egyházunk munkásait egyházzvédő és – építő munkájukban minden erőmből támogatni szent kötelességemnek ismerem.

Ha emberi gyarlóságból akár az egyházi törvények, akár törvényes felsőbbségem ellen valamivel véténék, az egyházi fenytéket alázatosan felveszem.

Az általam igaznak ismert református vallást sem félelemből, sem adományért, sem más egyéb tekintetért meg nem tagadom.

Beszédemmel, minden munkásságommal, jó példámmal és egész életemmel Anyaszentegyházunk építésére és Isten országa terjesztésére törekszem, naponként igyekezvén magam is és hívogatván másokat is követni azt, aki a Fő, a mi Urunk Jézus Krisztust.

Isten engem úgy segéljen. Ámen.

ŐRÁLLÓK - A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség lapja.

Megjelenik negyedévenként. Szerkeszti: Tóth Zsigmond Béla sajtóreferens.

Elérhetőség: krekpresbiteriszovetseg@gmail.com, belacet@gmail.com

Korrektor: Tötös Dorottya

Készült Zilahon az Eurocolor nyomdában, Kossuth utca 17 szám, contact@tipo-eurocolor.ro, Tel: 0721-162.336